

[Holmberg.]

regeringen, det radikale venstre og tildels retsforbundet, og regeringen mødte dengang med et større kompleks af lovforslag. En del af dem blev gennemført, andre blev henlagt, og blandt de forslag, der blev henlagt, var forslaget om forhøjelse af posttaksterne. Såvidt jeg husker, var de radikales motivering dengang for ikke at tage problemet med i puljen den samme som motiveringen for deres modstand mod den ekstra forhøjelse af omsætningsafgiften af biler, nemlig at det ville betyde en forhøjelse af erhvervenes omkostninger. Når der indgås et forlig mellem to eller flere partier, er det jo normalt sådan, at det, man ikke kan blive enig om, men må lade ligge, ikke genfremsættes et par måneder efter, i de fleste tilfælde endda ikke i næste samling. Det, at noget ikke gennemføres, kan nemlig være lige så afgørende for afslutningen af et kompromis som det, der gennemføres. Jeg ved ikke, hvilken rolle posttaksterne har spillet under forhandlingerne i september; men der var jo også andre emner, der blev taget af dagsordenen. Det vil derfor i og for sig ikke være uden betydning allerede nu at få at vide, om vi i den kommende tid skal præsenteres for flere af de forslag, der dengang blev lagt væk. Men det kan jo være, at det ved septemberforliget blev aftalt, hvor længe kompromisset skulle binde de deltagende partier. Det er jo imidlertid kun et par måneder siden, det blev afsluttet.

Efter hvad der nu foreligger for os, må vi i det store og hele afvise forslagene; men vi er villige til at se på enkeltheder i et eventuelt kommende udvalg.

Tesdorpf: Mit parti mener, at lovforslaget om ændringer i postloven og lillebroren om ændring i statsbaneloven begge er sagligt dårligt gennemtænkt. Formålet med ændringerne må, såvidt man forstår, være, at der skulle komme et større overskud frem. Det gør der tilsyneladende også efter opstillingen i lovforslaget; men jeg tvivler meget på, at der vil komme det i praksis.

Jeg synes, det vil være lidt urimeligt at stå her og gentage de anker, som det ærede medlem hr. Holmberg netop har fremført, og som jeg for en hel dels vedkommende er enig i. Hovedvægten må efter min mening

lægges på, at man fra regeringens side under vurderer al den ulejlighed, der efter den foreslåede nye vægtgrænse bliver med at veje brevene; det er, synes jeg, den væsentligste ændring, bl. a. fordi den også vil give en masse ekstraarbejde med at opkræve den strafporto, som givet vil blive følgen. Man skulle efter min mening langt snarere tilstræbe ensartede og enkle takster i stedet for mere indviklede. Denne ændring medfører, at de penge, som man på denne måde tager fra kunderne, i realiteten bliver brugt til den større administration, som bliver følgen, og det synes jeg aldrig kan være af det gode.

Det er forøvrigt — således som det også blev nævnt af den foregående ærede taler — ikke første gang, at vi i løbet af kort tid præsenteres for et forslag af denne karakter, men det er vel også et led i det økonomiske forlig, der blev sluttet mellem regeringspartiet og det radikale venstre, og hverken regeringen eller de radikale kan med nogen rimelighed forvente, at andre bagefter skal hjælpe dem med at samle krummerne op fra gulvet. Hvis man synes, at disse krummer ikke kan undværes, har disse to partier jo det samme flertal, som de havde dengang, som de brugte dengang, og som vil gøre det muligt for dem at få disse ting ført igennem, hvis de virkelig finder det nødvendigt.

Det er ganske naturligt, at den foreslåede ændring i statsbaneloven ikke kan aftvinge nogen større interesse hos dem, som ikke synes, at de foreslåede ændringer i postloven har nogen større interesse.

Det er ikke så forfærdelig tit, at vi har lejlighed til her i tinget at drøfte statsbanerne og deres takster, og jeg vil derfor gerne benytte lejligheden til at gøre en bemærkning, som har relation til statsbanernes takster. Man har meget ofte oplevet — sidst nu ved lastbiloverførslen over Store-Bælt i forbindelse med den privat oprettede færgerute — at statsbanerne, enten fordi en konkurrence opstår, som i dette tilfælde, eller fordi en konkurrence eksisterer, pludselig sætter taksterne brat ned på et bestemt område. Det er selvfølgelig klart, statsbanerne er en forretning, som må kunne gøre den slags ting ligesom andre forretninger, og man må indrømme, at når statsbanerne gør noget sådant, kan man